

delstraktat. — Jeg skal ikke dvæle ved, hvad der ibrigt er sagt om dette Forslag, men da det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds atter i Dag har fremført den samme Paastand om, at Tro og Love medfører, at man maa vedtage noget Saadant, og da dette jo indeholder en Sigelse mod dem, der stemme i modsat Retning, for ikke at hylde Tro og Love, finder jeg mig dog befoiet til at nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Jeg paaistaar, at det ærede Medlem har Uret i den Paastand, at Tro og Love skulde medføre, at man var nødsaget til at hæve Krigsstoldloven efter visse Lars Forløb. Der er i selve Lovens Sætte, der medfører, at den skulde ophæves eller bortfalde efter visse Aar eller efter visse Tilstandes Ophør. Der stod i den foreløbige Lov om Krigstoldstatten af 1864, at den skulde gjælde indtil videre, hvilket jo ibrigt ikke var nogen synderlig Begrænsning, idet denne Lov jo ligesom alle andre Love gjælder, indtil den bliver ophævet, men som dog indeholdt en Anthynding af, at den havde en midlertidig Karakter; men disse Ord havde det ærede Medlem, der har rost sig af at have forelagt Lovudkastet, været saa forstandig at lade gaa ud, idet disse Ord ikke fandtes i det Lovudkast, han fremlagde, og heller ikke i den endelige Lov. Det Gæste, det ærede Medlem kan støtte sig paa, er, at det kaldes en Krigsskat, som er en Skat, der ganske vist er fremkaldt ved de Byrder, Krigen havde medført, og paalagt paa Grund af de Under, som Krigen havde bragt. Det er imidlertid Noget, som denne Skat har til fælles med mangfoldige andre, der ere komne i Stand, men der er hverken i Lovens, eller jeg kan sige under Forhandlingerne eller i Motiverne Noget, der siger, at Lovens skulde ophæves efter en vis Tids Forløb. Dertil imod siges der i Motiverne til det Lovudkast, der blev fremlagt i 1864, at man netop har valgt denne Vej til at skaffe det Bidrag til Statens Fornødenheder, som man vilde komme til at trænge til, fordi det var den Retning, i hvilken det maatte antages, at Anstuelserne om vor Toldlovgivning vilde udvikle sig. Man har altsaa den Gang forudset det, som ogsaa viste sig at være fuldkommen rigtigt, at for en væsentlig Del vilde Anstuelserne om, hvorledes Toldlovgivningen vilde udvikle sig, netop

komme til at gaa i denne Retning, og der var altsaa paa ingen Maade sagt, at naar der kom en vis Tid, skulde denne Skat falde bort. Det ærede Medlem har under tidligere Forhandlinger fremhævet, at der af et Medlem, jeg tror det ærede nuværende Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad), blev omtalt under Forhandlingerne, at denne Lov havde en midlertidig Karakter. Dette kan være fuldkommen rigtigt, det var i og for sig en Sætning, det ærede Medlem godt kunde udtale, at naar man paa denne Maade foretog en Forandring i mindre Dele af Toldloven, vilde man i Tidens Løb naturlig komme til en Revision, men at denne skulde gaa ud fra, at Loven kaldt bort, er Noget, man paa ingen Maade har kunnet udtale af hans Udtalelser. Det er vist saaledes, at det gjælder om denne som om alle andre Skatter, at man ikke bør bevare den længere, end det behøves, og det er altsaa Noget, der maa bero paa et Blik over vore finansielle Forhold til enhver Tid om, hvorvidt man kan undvære den midlertidige Skat, og hvor Meget man kan undvære af den; men der er Sætte i Lovens Oprindelse, der fører til, at man skulde være bunden, end sige bunden ved Tro og Love, til at vedtage dens Ophævelse. Nei, det ærede Medlem gjør sig selv Uret, naar han vil gjøre gjældende, at han den Gang havde en saadan Tanke, at denne Lov skulde falde bort efter nogen Tids Forløb eller blive ophævet. Det ærede Medlem har vist nok den Gang haft en langt forstandigere Tanke, som ogsaa Loven selv tyder paa, at man til enhver Tid skulde overveie, hvorledes man vilde stille sig baade af Hensyn til den finansielle Stilling og sin Opsættelse ibrigt af de til Toldlovgivningen hørende Omraader; men heller ikke fra dette Synspunkt finder jeg, at der er Noget, der taler for det foreliggende Vædringsforslag, som jeg agter at stemme imod.

Wiinther: Jeg vil kun gjøre en kort Bemærkning i Anledning af, hvad der blev anført for af den ærede Ordfører for Flerpartiet. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at nogle Uttringer, som jeg havde fremført her, og som i Gaar vare faldne i det andet Thing, ikke vare egnede til at gjøres til Gjenstand for Dmtale her nu. Det kan jeg ikke anerkende. Thi de Uttringer, jeg omtalte, vare